

е ни много наведена, ни твърдѣ наклонена и връщята на-
задь; защото едното с знакъ на рабско сгубаніе и стыд-
ность, а другото показва гордость и високоуміе.

168. Не е допръстено на священныты вѣтїи да удръть
съ крака, а само съ рѣцѣ могъть да удръть окръжность-тъ
на амвона, кога то ся распалѣть отъ негодованіе, или друга
душевнѣ страсть.

169. Между тѣлесныты части на чловѣка лице-то
има най-голѣмъ силѣ въ прѣдставленїята душевныты
страсти. Въ скѣрбны обстоятелства очитѣ ся виждатъ над-
тягнжлы и неподвижны, а въ радостны — веселы и рази-
траны; въ гнѣвны обстоятелства — яростны и свѣтликавы;
въ умилителны и съсрадалелны — нажалены и полуотво-
рены; въ надѣждѣ — быстры и веселы; въ удивително об-
стоятелство — опулены и вторачены. И челото, и вѣжды-
ты, и ланитыты прїемжть разны измѣненїя, спорядѣ дви-
женїето на очигѣ.

170. Устата трѣбва да ся отварять и затварять спрѣтно,
безъ да ся развлячатъ или свивать устныты вѣнъ отъ при-
лякжтъ.

171. Рамената трѣбва да ся надгять или да ся сви-
вать само въ удивителенъ или застрашителенъ случий, но
съ голѣмъ скромность, за да не бїе на театрално.

172. Когато просимъ нѣщо, простирамы си дѣснжтъ
рѣкж съ прѣстыты съединены, а дланьтъ малко прѣкривенѣ.

173. Кога ся обѣщавамы, обрацамы рѣкж-тъ си, и по-
лагамы ѣ на гърдыты си съ отворенѣ длань.

174. Кога отетравявамы, или отпѣждамы, махамы ѣ
съ прѣстыты обѣржты навѣнъ.

175. Кога заплашвамы, мърдамы на горѣ и на долу
края на рѣкжтъ съ отворенѣ длань, а по нѣкогашъ съ за-
творенѣ, освенъ палеца.

176. Кога показвамы, насочвамы кѣмъ прѣдмѣта всич-
кжтъ длань, или само показателный прѣсть.

177. Кога ся молимъ, простирамы и двѣтъ рѣцѣ из-
дигжты на горѣ умѣрено, и съ длани отворены и прикри-
вены малко.

178. Кога отказвамы, мърдамы края на деснжтъ рѣкж,
а по нѣкогашъ и на лѣвжтъ съ дланьтъ обѣржжтъ на вѣнъ.

179. Кога показвамы страхъ и ужасъ, отвръцамы си